

ORATIO
De Ecclesiæ Ca-
tholicæ & Aposto-
licæ continua-
tione,

HABITA IN
*Panegyre celeberr. Academia
Basiliensis*

A
I O H. E S Y C H. B R E M.
Cum solemnni ex stud. Theol.
testimonio à Cl. Theo-
logo

I O H. I A C. G R Y N A E O
ornaretur
XII. Augusti
A. C. C I C I X I C.

**ILLUSTRIBVS ET CENERO-
SIS COMITIBVS,**

**D. ERNESTO CASIM. & D. LUDOVICO
GVNT. NASSAVIIS, &c.**

**D. ERNESTO, D. VVILHELMO, D. OT-
TONI, D. REINERO, D. PHILIPPO,
SOLMENSIB. BRAVN FELS. &c.**

**D. LUDOVICO A' SAYN VVITGEN-
STENIO,**

**ET D. CAROLO VETVSTAE GENTIS
COM. ORTENBURGICO,**

DD. MM. CC.

Gratiam & pacem precor à DEO.

**LLVSTRI antiquóue Heroum sanguine creti,
Pieridesq; sacro sociantes feedere Marti,
Magnanimi luanes, numero ut non impare Musis
Fontibus aternas dijs iam cingitis undas
Fundentem, quicquidem noua & uetus alite Veri
Effert Historia (in medio ceu turba nouena
Gryneum residente, animans sua plebra) Grynaumz
Mox ita sumnum alacris Rbeni decus, inelyta uota**

**Grunradi, uera pro Religione Leones
Ceruleis clathris in pralia FRIDERICVM
Educentem animo celso socialibus armis
Cingetis: fugient calo capita alta ferentes.
Id cernens animo, celebri in Panegyre nuper
Loripedes contra reuocatum ab origine prima
Perpetuum nostri cætus, fideiq; fluentum
Sacrau uobis, generosa pectora stirpis.
Firmius idem etiam sperans, quum uescier aura
Aetberea bunc iubeat docti pars magna Senatus
Partum: iterum Vobis do, dedico, consecro. Vestro
Nomine uitali munitu luce fruatur.**

**L E S Y C H . B R E M .
S . T H . D .**

O R A T I O

De Ecclesiæ Catholicæ & Apostolicæ continuatione.

PERTURBARER ad latiss. hoc Thema, nisi & viam munitam mihi à te, Cl. Doctoř Io. Iac. Grynæ, Ergodioſe & Promotor laudatissime, conficerem : & nuper abunde mihi explorata atque comperta benivolentia insignis veitria, Magnifice Dn. Rector, Illustres & Generosi Comites, Spectabiles & Clariss. Patres Academici, Amplissimi & nobiliss. Hospites, Reverendi & fidi Pastores, Ornatis. atq; humanissimi Magistri ac studiosi Iuvenes: nisi, inquam, nupere mihi comperta benivolentia vestra nunc quoque dicenti annum adderet: viderem etiam Thema hoc operosum esse magis, propter Sophistarum tricas; quām dubium, propter firmissimæ fidei nostræ constantiam, qua credere nos Sanctam Ecclesiam Catholicam quotidie & palam profitemur. De Ecclesia autem Quæſtio quum varia & multiplex sit; existimemque aut nimis fore prolixum, de singulis dicere: aut nimis tedium & infrugiferum omnia in unum cumulum conjicere: hoc, quod caput rei est, utq; jussi sumus, nimirum Ecclesiæ Catholicæ & Apostolicæ continuationem, conabimur, Divina adjuvante clementia, è Sophistarum tenebris eruere atq; explicare. Dabit autem mihi hanc veniam benivolentia vestra, ut in Amplissimo hoc vestro consensu, & meum mihi obsequium erga Illustres & Generosos Comites, hic præsentes, testari liceat: & illorum Generositates, vobis testibus, obtestari, ut sive suis subditis præeant, sive etiam alijs regnis, populis, provincijs ac civitatibus Deus illos præfecerit, certò statuant, in hac nostra Ecclesia, quā cum nulla antecedente consentire falsò jaſtant Sophistæ, veræ fidei decus, ac proinde Apostolicam Ecclesiam continuari.

Vera, clamitant & ingeminat, Ecclesia Catholicæ et Apostolicæ, propagata per intermedias omnes post Apostolorum

etates, in hæc usque tempora propagatur: una est, secum consentiens semper, a seipsa dissentiens nunquam: dari vero nulla ante Lutherum, Zwinglium & similes potest Ecclesia, que cum illis, qui ne secum quidem consentiunt, consenserit. Magnifica oratio. Sed non solum leges non ex verbis, sed ex mente intelligendas I. C. sed & Canonistæ ita sententiam verbis, ut animus corpori præponitur, recte præponendam esse monent. Excutiamus igitur verborum istorum correcta, & à verbis ad sententiam, à sententia ad rationem, à ratione ad veritatem, secundum Hilarij regulam, descendamus.

Ecclesiæ vox bifariam usurpat: aut pro electis Dei ab initio mundi ad finem seculi, de qua Apostolus Ephes. 5. Christus, inquit, dilexit Ecclesiam, et semetipsum exposuit pro ea, ut eam sanctificaret, postquam eam purasset lauacro aquæ per uerbum: ut sisseret eam sibi gloriosam, id est, Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam, aut quicquam eiusmodi: sed ut esset sancta & inculpata. Hæc alibi saepius corpus Christi, cuius ipse est caput: Sublimis illa Hierusalem, mater omnium nostrorum: Civitas Iehovæ, Sion: Columna & stabilitamentum veritatis dicitur, habens sigillum hoc, Novit Dominus qui sunt sui. August. tract. u. 8. in Iohan. Quædripartita uetus Domini nostri Iesu Christi, quadripartitam figurauit eius Ecclesiam, toto scilicet, qui quatuor partibus constat, terrarum orbe diffusam, & omnibus eiusdem partibus æqualiter, id est, concorditer distributam. Propter quod alibi dicit, missurum se Angelos suos, ut colligant electos suos à quatuor uentis: quod quid est, nisi à quatuor partibus mundi, Oriente, Occidente, aquilone & meridie? Ideo eandem Quæst. super Iud. lib. 7. cap. 49. in sex etates distribuit: Ex omnibus quippe etatibus Ecclesia congregatur, quarum prima est ab Adam usque ad diluvium: secunda à diluvio, id est à Noha, usq; ad Abrahamum: tertia ab Abrahamo usq; ad David: quarta à David usq; ad transmigrationem in Babilonium: quinta ab hac transmigratione usq; ad partum Virginis: sexta inde usque ad huius seculi finem. Altera acceptione Ecclesia significat cœtum in nomine Christi congregatum: cuiusmodi fuit primitia illa Ecclesia, de qua Lucas Act. 2. Erantq; perdurantes in doctrina Apostolorum, & communione & fractione panis & precibus. Taliis fuit Romæ, Corinthi, Ephesi alijsq; in locis. De utraque significatione

gnificatione clare Hieron. in 1. cap. ad Gal. ad verba illa, Ecclesias Galatiae: Hoc notandum, quia hic tantum generaliter, non ad unam Ecclesiam unius urbis, sed ad totius prouincie scribat Ecclesiast, Ecclesiast uocet, quas postea errore arguat depravatas. Ex quo notandum, dupliciter Ecclesiam posse dici, & eam quae non habet maculam, aut rugam, & uere corpus Christi sit: et eam quae in Christi nomine absque plenus perfectioꝝ uirtutibus congregetur.

Ecclesia Catholica dicta est in Symb. Apostolorum, quae vox in S. litteris non litteris & syllabis, sed sensu & sententia reperitur. Christus enim suos discipulos mittit in orbem universum, & jubet eos docere omnes gentes. & Paulus hic dicit, non esse Graecum aut Iudeum, circumcisionem & praeputium, Barbarum, Scytham, servum, liberum: sed omnia in omnibus Christum. De voce ipsa August. contra Petil. Don. epist. cap. 2. Questio certa inter nos uersatur, ubi sit Ecclesia, an apud nos, an apud illos? quae utique una est, quam maiores nostri Catholicam nominarunt, ut ex ipso nomine ostenderent, quia per totum est. Secundum totum enim natus est in Graecis dicitur. Notandum est locus Hieron. in 4. cap. ad Gal. ad verba illa, Dico autem quanto tempore heres parvulus est, &c. Iste intellectus Ecclesiae Catholicæ conuicnit, que V. & N. T. unam assertor prouidentiam, nec distinguunt in tempore, quos conditione sociauit. Omnes edificati sumus super fundamentum Apostolorum & Prophetarum, continentem nos angulari lapide Iesu Christo domino nostro, qui fecit utraq; unum, et medium parietem dissipans, inimicitiam utriusq; populi in sua carne destruxit, & antique legis difficultatem Evangelicorum dogmatum integritate mutauit. Vere in Christo omnes unus sumus, & duo consensimus super terram. Et quomodo nos super Prophetas fundati sumus: ita & Patriarchæ in Apostolorum fundamine constiterunt. Quemadmodum autem bifariam accipitur Ecclesiæ vox: ita & Catholicæ vox dupliciter accipitur; vel pro vera electorum Ecclesia, que à Solis ortu usq; ad occasum unius fidei splendore diffunditur, ut ait Aug. ser. de temp. 131. vel pro visibili exercitæ ætatis Ecclesia, in qua & vox ipsa nata, quatenus visibili Iudaice Ecclesiæ opponitur in eo, quod hęc uniloco erat inclusa: illa iisdem quibus solis cursus, regionibus ac terminis contineatur.

Priori significatione Ecclesiam & Catholicā Ecclesiam
invisibilem: posteriori visibilem dicimus. Invisibilem illam,
quia quum non solūm toto terrarum orbe diffusa sit: sed &
ab initio mundi ad finem seculi colligatur, sub nullius oculis
hominis cadere potest. deinde, quum in electione & fide
posita sit, nulli alij, quām qui *λεξιονιός* est, potest esse con-
spicua. Itaq; de septem millibus, quae Deus sibi à pollutione
Baalis servarat, præter se unum, Eliam vidisse neminem, nar-
rat Scriptura. & Aug.l.5.c.27. de Bapt.contra Don. Omnis enim,
inquit, pulchritudo filie Regum intrinsecus, in quibus est numerus pre-
destinatus ante mundi constitutionem. Et mox: Numerus ergo ille iu-
storum, qui secundum propositum vocati sunt, de quibus dictum est, Nouit
Dominus qui sunt eius: ipse est hortus conclusus, fons signatus, &c. Am-
bros. de voc.gent.l.1. c.3. Habet populus Dei plenitudinem suam: &
quamuis magna pars hominum saluantis gratiam aut repellat, aut negligat;
in Electis tamen, & præscitis, & ab omni generalitate discretis, specialis
quædam censemur universitas, ut de toto mundo totus mundus liberatus, &
de omnibus hominib. omnes homines videantur assumti. Et Aug. cont.
Pet.Don.ep.cap.3. Ille quippe singule in multis gestibus, ubi ista est,
non inueniuntur: hec autem quæ ubiq; est, etiam ubi illæ sunt inuenitur.
Vbi clarè invisibilem alteram, alteram visibilem statui Eccle-
siam, intelligit, qui Latina intelligit. De visibili sola loquitur
de fide ad Pet.cap.43. Firmissimè tene, & nullatenus dubites, arcam
esse Domini Ecclesiam Catholicam, & intra eam usq; ad finem seculi fru-
mento mixtas paleas contineri. Matt.13.comparatur sagenæ, in qua
boni malive pisces: & agro, in quo inter segetes bonas,

Infelix lolium, & steriles dominantur avenæ.

Ecclesia Catholica dicta deinde est Apostolica in conci-
lio Nicæno: quia, ut inquit Tertull.de præscrip.adv.hæret. A-
postolos Domini habemus auctores, qui nec ipsi quicquam ex suo arbitrio,
quod induceret, elegerūt: sed acceptam à Christo disciplinam fideliter na-
tionibus assignarunt. Itaq; et si angelus de cœlo aliter euāgelizaret, anathe-
ma diceretur à nobis. Vnde sic loquentem inducit Ecclesiam:
Sum heres Apostolorum, sicut cauerunt testamento, sicut fidei cōmisrunt,
sicut adiurauerunt, ita teneo.

Hisce præmissis, de quatuor hisce iam convenientium:
primū,

primum, de quānā Ecclesia Catholica sermo instituatur. Vide autem in ore esse adversariis nostris Eccles. Cathol. visibilē, et si homonymia fucum subinde faciant. Esto: meminimus de Ecclesia Catholica visibili sermonem institutum.

Secundō, quum de cōtinuatione ejus Ecclesię agamus, statuendum certum aliquod pūnctū primum, ex quo continuationis exordium sumatur, ac porrō inde quasi perpetuo filo ducatur. De hoc quoq; video convenire inter nos, quā ponatur Ecclesia Catholica Apostolica, id est, ab Apostolis fundata.

Tertiō, quum plures fuerint Apostoli, videndum, sint' ne tot ponendā principia, quot fuere Apostoli, an verò unicum: & si unicum, an illud ab uno Christo, an à Petri primatu dependeat. Personale illud esse non posse, manifestum est primum, quia tredecim, à duodecim Apostolis & Paulo, principia essent constituenda, cùm sit unica Ecclesia, de cuius continuatione, quæ est eiusdem rei perpetuitas, agitur. deinde, quia, quod personale est, personam non egreditur: Ecclesiæ verò continuatio duret ad finē seculi. Audiamus Aug. tract. 118. in Ioh. arbitrum huius quæstionis, & simul ad esse entiale huius unici puncti filum nobis digitum intendentem: *Tunc autem, inquit, erat inconsultus, ne aliquando dissuatur: ad unum peruenit, quia in unum omnes colligit: sicut in Apostolis, cum esset etiā ipse numerus duodenarius, id est, quadripartitus in ternos, & omnes essent interrogati, solus Petrus respondit, Tu es Christus, filius Dei unius: & ei dicitur, Tibi dabo claves regni celorum: tanquam ligandi & soluendi solus accepterit potestatem, cum & illud unus pro omnibus dixerit, et hoc cum omnibus, tanquam personam gerens ipsius unitatis, acceperit: ideo unus pro omnibus, quia unitas est in omnibus.* Habemus itaq; & unici nostri puncti fluxum unicum, nempe confessionem illam Petri, super quam Christus se Ecclesiam suam ædificaturum, cui portæ inferorum non sint prævalitūræ, promisit, Matt. 16.

Quartō & ultimō videndum, num in puncti hujus continuo fluxu sint placita, decreta statutaq; Romanenium, etiam quatenus abeunt à S. Scriptura, quæ est illius confessionis plena perfecta, declaratio. Illi ajunt: nos negamus. Ajetem sententiam primum excutiamus.

Eccle-

Ecclesia, inquit illi, errare non potest. Sed hoc ja est extra nos terminos: loquimur enim de Ecclesia visibili, quae potest errare. Itaque & Paulus Petrum ipsum, quem non recte pede incederet, ut veritati Evangelicæ congruebat, redarguit palam: & Galaticas Corinthiacasque Ecclesiæ errasse adeo manifestum est, ut probatione non indigeat. Néve fucum faciatis Ecclesia vestra representativa: en errores illius etiam tum cum purior esset. Concilium Carthaginense sub Cypriano, baptizatos ab haereticis rebaptizandos esse statuit, quod damnavit primum Concil. Carthaginense. Nicæna Syndodus damnavit milites, qui, postquam fidem Christianam essent professi, ad militiam rediissent etiam legitimam, contra sententiam Iohannis Luc.3. In Seleucieni, Christum non esse Patri θυσιον, decretum. In Ariminensi Arii dogma: in Ephesina secunda Eutychis approbatum. Sed nec Papa est Ecclesia; & si ita, erravit hic quoque Ecclesia. Nonne Marcellinus idolis sacrificavit? Nonne Liberius Arianus: Iohannes xix. & Gregorius vii. Nicromantici fuere? Nonne Iohannem xxiiii. Concilium Constantiense diabolum dixit incarnatum? Praeterieram penè Iohannam meritricem illam magnam, septemplicis capitis bestiæ insidentem, ad vivum representantem: quam, quicquid moliantur Iesuitæ, Episcoporum catalogo

Nulla dies memori Romanorum eximet euo.

Sed reponitis, Sedem nihilominus Apostolicam perpetua illa successione continuari, & personarum aliquot vitias non tolli. Quia tu effugere conaris fallacia accidentis, in eam incidis. Nam eti dem, Petro Apostolo Episcopos vestros Romanenses succedere: non sequeretur tamen, esse eodem Apostolos quoque, qualis fuit Petrus. Deinde, non interverunt in successione illa personarum solum vitia, sed & ipsius sedis mutatio in aliam formam. Etenim cum Democritæ, Aristocratia, sive potius Oligarchia; & illi Monarchia, sive potius Tyrannis succedit: dicésne eandem Reip. formam continuari? Politici omnes mutatam dicunt, & natura nos docet, disparatarum rerum exordia non esse unius ejusdem que

que continuationem, ut verissimè pius Abbas Bernardus,
eadem de re quæstus, Non Petro, sed Constantino successisse illos, dicit
xerit. l. 4. de Consid. & multo ante illum Hilarius, ad tuendam
Christi Ecclesiam ambitione laborari seculari: Oro, inquit, uos Episcopi,
qui hoc etiam uos creditis, quibusnam ad prædicandum Euangeliū Apo-
stoli usi sunt, &c. a ejus suffragijs

At hac esse magnifica illa Spiritus S. de Ecclesiæ splendore
vaticinia, regeris. Instar omniū sit illud Esa 49. 23. Et erunt Re-
ges nutricij tui, & Reginæ corum nutricia tua, proni in terrā incurua-
bunt se tibi, & puluerem pedum tuorum lingent. Agnosco sanè fastū
aulæ Romanæ, quæ verba accipit, ut dat verba. At cur non &
illud cogitas, Matth. 20. Scitis Principes gentium dominari in eas,
& qui magni sunt, licentia uti inter eos: uerum non ita erit inter uos: sed
quicunq; uoluerit inter uos magnus esse, sit uester minister. Est autem
tritus & familiaris ille Prophetarum mos, ut per res terre-
nas divina nobis adumbrent, dum nos ruditatis nostræ mo-
dulo, non infinite Dei sapientiae pede metiuntur. Quid,
quod Hieron. mysticè hunc locum interpretatur de tota Ec-
clesia: ut singuli, inquit, nequaquam more iudaico, tribus per annum
uicibus ueniant in Hierusalem: sed in loco suo adorantes Dominū, posside-
ant Hierusalem. Per Reges autem & Reginas intelligit Aposto-
los & Apostolicos uiros. Neque tamen nego ejusmodi va-
ticinia sub Principibus p̄ijsq; Magistratibus impleri. Sed hoc
simil ad disce ab Hieron. in vita Malchi: Ab aduentu Saluatoris us-
que ad nostram ætatem, id est, ab Apostolis usq; ad nostrum temporis faciem,
Christi Ecclesia crevit, Martyrijs coronata est: postquam ad Christianos
Principes deuenit, potentia quidem & diuitijs maior, sed uirtutibus minor
facta est. Et consuetam vestram fallaciam silentio hic præter-
ire non possum, qua, quod de tota Ecclesia dictum est, id uni
membro, tanquam proprium, assignatis. Stultis autem &
mente captis persuadete, Romanum & Catholicum, esse Sy-
nonyma: quia scilicet Ecclesia & Imperium fraternizent.
Fortè secundum Canones, non secundum Christum. Et ne-
gat id Ecclesia Gallicana: negavit Anglicana etiam Papistica:
negavit Concilium Basiliense: Antichristi verò notam eam
dilectè dixit Gregorius Rom.

B Veniamus

Veniamus ad rationem negationis nostræ, quæ hæc est
firmis. Continuatio Apostolica est ejus quod cœpit ab Apo-
stolis: Non omnia statuta, decreta & placita Romanensium
sunt ejus, quod cœpit ab Apostolis: Non sunt igitur omnia sta-
tuta, decreta & placita Romanensium continuatio Apostoli-
ca. Quippe totius Papisticae Idolomaniaæ anatomiæ facere
possumus, & singulorum membrorum principia illis ex ipso
sum Annalibus demonstrare. Agimus autem de eo, quod cœ-
pit ab Apostolis, & ita continuatum est perpetuo filo, quem-
admodum ab illo confessionis Petri fonte profluere cœpit:
non de eo, quid postea successores de suo in hunc fluvium
deivarint.

Eys res fieri illustrior. Oritur Rhenus in Alpibus,
in vicina Adula, ut placet Straboni; inde continuo flumine
per Helveniam, Alsatiam, Næmetes, &c. Geldriam denique
& Hollandiam decurrit in Oceanum, infra Lugodunum, ut
Ptolomeus vocat, Batavorum. Sed ante aliquot annos, ma-
niostium ejus, aggesta arena, oppilate, paullo supra Vuicam,
Geldriæ oppidum, perforato aggere, novum sibi alveum ape-
nit, in quo fluxus antiquus continuatur. ab eo autem divisorio
in Mosam usque, in quem nunc se se exonerat, ab accolis
dicitur Lecca, quod primùm per aggeres cœperit distillare.
Habent tamen Lugodunenses veterem alveum: sed fluxu ve-
teri se carere, non sine magnis sumptibus, quos in effodiendâ
arena, & purgando ostio fecerunt frustra, experti sunt: to-
ties iterum Oceano arenis ostium occludente, quos fluxus,
ut antè solebat, nunc nullus repellit atque ejicit. Accommo-
demus id ad rem præsentem. Habemus continuationem
Rheni, de Ecclesiæ querimus: fons Rheni in Alpibus; Ecclæ
siæ in confessione illa Petri, cuius aqua non caro & sanguis,
sed pater coelestis egerit: alveus Rheni in Helvetia aliisque
terrâ est; Ecclesiæ in piis Episcopis Romanis, aliisque, per
quos coeleste illud flumen aliquandiu decurrit in mundi O-
ceanum: donec Antichristus ostium ejus humanarum tradi-
tionum arena oppilavit; & cœpit aqua illa primùm perpios
aliquot doctores & pastores lente, tanquam per oppositos
aggere

aggeres suos, distillare: tandem vero, quando Dei voluntate
veteri illo deserto Romanensium alveo, alium sibi in Ecclesiis
aperuit. Itaque non negamus, Romanenses veterem habere alveum, cuius ostium ut recludant, tantoperè
fatigantur Iesuitæ: sed quorum conatus efficacia erroris, &
divina incumbens vindicta irritos reddit, & inanes. Ut & fru-
stra sunt, Apostolici fluminis continuationem in novo no-
stro alveo odiosorum appellationum, ut Hussitarum, Luthe-
ranorum, Zuinglianorum, aliorumque nominibus obscurare
conatæ. Ut enim propter mutatum ab imperitis accolis Rheni
nomen, natura Rhenanæ aquæ non mutatur: ita nec pro-
pter odiosa ulla nomina à vulgo assumpta, fides Apostolica
naturam suam exuit. Satin hoc clarum?

Redeamus ad statuta, decreta & placita, id est, uno verbo, ad traditiones Romanensiū, quæ nec sensu & sententia, nec lit-
teris & syllabis in cōtinuatione fidei Apostolice, per Scriptu-
ras sanctas perfecte & plenè explicatae, cōtinentur: sed auto-
res habent homines superstitiones, et si aliquo non semper ma-
jor. Hęc dico ad hanc continuationē non pertinere, immo non
esse in hoc fluxu nostri fluminis, & ita demostro. Scis multos
fluvios & rivos in Rhenū influere, Arulam, Birsicum, Necar-
um, Mœnum, Luppiam, & plures alios: quis autem dicet
per Arulam, Birsicum, aliosque influentes fluvios continuari
Rhenum, nisi quatenus Arulæ, Birisci, & aliorū aquæ in Rhe-
num deferuntur? Eodem modo in hunc Ecclesiæ fluxum
quam plurimi & fluvij & rivuli sanctorum Episcoporum ac
Patrum influunt: sed quis dicet per hos continuari Ecclesiæ
flumen, nisi quatenus ei miscentur, & cù eo in mundi Ocea-
num deferuntur, id est, quatenus S. litteris consentanea est,
& in ijs fundata eorum doctrina? Ecquid & hoc clarum?

Sed hic occurritis, Non omnia esse scripta, & Paulū aperi-
re distinguere traditā doctrinam, quam a doctri-
næ essentive per ser-
monem, sive per epistolam. At idem Timotheo suo scribit:
At tu permane in ijs que didicisti, & qua tibi concredita sunt, sciens a quo
didiceris: teque a puerō sacras litteras nouisse, que te possunt sapientem redi-
dere in salutem, per fidem, que est in Christo Iesu. Tota Scriptura diuinum

et inspirata, & utilis ad doctrinam, ad redargitionem, ad correctionem,
ad institutionem, que est in iustitia, ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus
bonum perfectè institutus. Et Corinthios severè monet, ut à nobis
discatis, preter id, quod scriptum est, non sapere, ut ne alius pro alio infle-
mini contra alium. Etenim & viva voce docuerunt Apostoli, &
quæ necessaria ad salutem visa sunt, litteris consignarunt. Ire-
næus lib. 3. cap. 1. Non enim per alios dispositionem salutis nostræ co-
gnouimus, quam per eos, per quos Euangelium peruenit ad nos, quod qui-
dem tunc præconiauerunt: postea uero per Dei uoluntatem in Scripturis
nobis tradiderunt, fundamentum & columnam fidei nostræ futurum.
Itaque Chrysost. in Matth. 22. cap. hom. 41. Quicquid, inquit,
queritur ad salutem, id totum iam impletum est in Scripturis. Eti in cap.
23. hō. 49. Qui ergo uult cognoscere que sit uera Ecclesia, unde cogno-
scat, nisi tantummodo per Scripturas? Sciens ergo Dominus tantam con-
fusionem rerum in nouissimis diebus esse futuram, ideo mandat ut Christia-
ni, qui sunt in Christianitate, uolentes firmitatem accipere fidei ueræ, ad
nullam rem fugiant, nisi ad Scripturas. Alioqui si ad alias resperxerint, sca-
dalizabuntur, & peribunt, non intelligentes que sit uera Ecclesia. Et per
huc incident in abominationem desolationis, que stat in sanctis Ecclesiæ
locis, &c. Et sanè nisi esset exacta sermonis & Scripturæ con-
gruentia, frustra Berœenses laudarentur, quod recipientes ser-
monem cum omni alacritate, quotidie scrutarint Scripturas, an huc ita se
haberent. Sed quid respondebitis Tertull. contra haeret. So-
lent dicere non omnia Apostolos scisse, eadem agitati dementia, quarursus
conuertunt: Omnia quidem Apostolos scisse, sed non omnia tradidisse: in
utroque Christum reprehensioni iniçientes, qui aut minus instructos, aut
parum simplices Apostolos miserit.

Sed instatis, obscuritatem Scripturæ reponentes: & incer-
titudinem, ut, qua omnes haeretici utantur. Vt i verò Scriptura
haereticos nego, qua abuti illos constat: itaque fallacia est ac-
cidentis: & Chrysost. hic magis credimus, Hanc denum, affit
mati, omnium malorum esse causam, quod Scripturæ ignorantur. Sine ar-
mis bellum ingredimur, & quomodo seruaremur? Et Hieron. Vnde
omni studio legendæ nobis Scripturæ sunt, & in lege Domini meditandum
die & nocte, ut probati trapezite sciamus, quis numerus probus sit, quis
adulter. Sed cur non totum Petri locum expendis, qui cum
dixisset,

dixisset, inter Pauli scripta esse nonnulla difficultia intellectu,
addit: *Quae indoliti parumq; stabiles detorquent, ut & reliquas Scriptu-*
ras, suo ipsorum exitio. Vos igitur dilecti, qui haec prescritis, cauete ne illorum
nefariorū errore abducti, excidatis à propria stabilitate. Et illud Chri-
sti Matt. 11. *Confiteor tibi pater, Domine cœli & terre, quod absconde-*
ris haec à sapientibus & intelligentibus, & ea detexeris infantibus. Etiam
Pater, quia ita placuit tibi. Erat autem tibi notanda Aug. Regula
tract. 18. in Ioh. Neg. enim sunt natæ hereses & quedam dogmata per-
uersitatis, illaqueant animas, & in profundum precipitania, nisi dum
Scripturae bone intelliguntur non bene, & quod in eis bene non intelligi-
tur, temerè etiam & audacter afferitur. Itaque charis. ualde caute audire
haec debemus, ad quæ capienda paruuli sumus, & corde pio & cum tremo-
re, sicut scriptum est, hanc tenentes regulam sanctitatis, ut quod secundum
fidem, quæ imbuti sumus, intelligere ualuerimus, tanquam de cibo gaudea-
mus: quod autem secundum sanam fidem regulam intelligere nō poterimus,
dubitatem auferamus, intelligentiam differamus. Distinguendum
autem est inter fidem, quæ etiam ad eos pertinet qui ne lege
re quidem, imò etiam ad infantes nostros ex foedere Dei, qui
nec intelligere possunt: à dogmatibus & Scripturarum inter-
pretatione, de quibus audi Augustinum epistola 3. Tanta est
enim Christianorum profunditas litterarum, ut in eis quotidie profice-
rem, si eas solas ab ineunte pueritia, usq; ad decrepitam senectutem, maxi-
mo otio, summo studio, meliore ingenio conarer addiscere. Non quod ad ea
quæ necessaria sunt saluti, tanta in eis perueniatur difficultate: sed cum
quisq; ibi fidem tenuerit, sine qua pie recteque non uiuitur, tam multa, tamq;
multiplicibus mysteriorū uocabulis & umbraculis opaca intelligenda pro-
ficientibus restant, tantaq; non solum in uerbis, quibus ista dicta sunt, uerum
etiam in rebus quæ intelligenda sunt, latet altitudo sapientie, ut in annosissi-
mis, acutissimis, flagrantissimis cupiditate discendi hoc contingat, quod ea-
dem Scriptura quodam loco habet, Cum consummauerit homo, tunc inci-
pit. Et Iren. lib. 2. cap. 47. Quia Scripturæ quidem perfectæ sunt,
quippe à Verbo Dei & Spiritu eius dictæ: nos autem secundum quod mi-
nores sumus, & nouissimi à uerbo Dei & Spiritu eius, secundum hoc &
scientia mysteriorum eius indigemus: & non est mirum, si in spiritualibus
cœlestibus, in his que opus habent reuelari, hoc patimur nos: quandoqui-
dem etiam eorum quæ ante pedes sunt (dico autem quæ sunt in hac crea-
tura, que & conteruntur à nobis & uidentur, & sunt nobiscum) mul-

ta fuderunt nostram scientiam, & Deo haec ipsa committimus.

Concludamus igitur & quartū hoc, nēpe ex statutis, decretis & placitis Romanensiu, id est, ex omnibus synodis, cōciliis, patrumq; scriptis nihil ad hanc continuationē pertine re, nisi quantum in fluxū eius influit. id est: Constat, ut Tertul. verbis utar, omnem doctrinam, que cum illis Ecclesiis Apostolicis, matri cibis et originalibus fidei conspiret, ueritati deputandam, & sine dubio te nentes, quod Ecclesie ab Apostolis, Apostoli à Christo, Christus à Deo suscepit: reliquā uero doctrinam omnem de mendacio pr.eiudicandam, que sapiat contra ueritatem Ecclesiarum, & Apostolorum, & Christi, & Dei.

Age iam videamus Ecclesiæ continuationem: sed me mineri finium. Primitiva Symbolum habuit Apostolorum, cuius plena in Scripturis explicatio. Non abit ab hoc quod in Irenæo extat Symbolum l.i.c.2.de quo hoc affirmat: *Quamuis disimilia sint in mundo genera linguarum, una tamen eademq; est uis traditionis.* Nec que constitutæ sunt in Germania Ecclesiæ aliter credunt, aut tradunt (obseruet hic lector vocē Tradere & Traditionis) nec que in Hispanijs, nec que in Gallijs, neq; in Oriente, neq; in Aegypto, neque in Lybia, neque in medio orbis terrarum fundate sunt. Quæris, ubi haec cōspicua fuerit Ecclesia? audi Hieron.in 8.cap.Zachar. Quæ apud homines impossibilia sunt, apud Deum possibilia sunt. Hæc per secutionis tempore in Ecclesiis expleta cōspeximus, quando in tantam rabiem persecutorum feritas excitata est, ut etiam conciliabula nostra destruerent, diuinos libros ignibus traderent: omnes insule, metalla, carceres, Confessorum et Martyrum catenatis gregibus implerent. Quis eo tempore crederet rursus Ecclesiias construendas ab his, qui ante destruxerant, &c.

Effloruit inde Ecclesia sub pijs principibus, & continua ta fides Apostolica contra hæreticos Symbolo Nicæno, Con stantinopolitano, Ephesino primo & Chalcedoneni, quæ confirmat Imp. Iustinianus præclara confessione in epistola ad Iohannem Archiepiscopum almæ urbis Romæ & patriarcham, quæ est l.9.C. de sum.trin.& fid. Cathol. De hac continuatione antea citavi Hieron.in vita Malchi, nimirum, potētia quidem & divitiis majorem, sed virtutibus minorem fa clam esse Ecclesiam.

Inde horribiles paulatim tenebræ ingruerunt, crescente superstitione, imperio à Barbaris oppresso, Episcopo Rom.ad priuationem

primatum contendente, monachis annitentibus, ut Antichristus introduceretur. De hac continuatione Bernardus gravissimè conqueritur super Cant. serm. 33. Olim prædictū est, et nunc tempus adimplectionis aduenit. Ecce in pace amaritudo mea amarissima. Amarissima prius in nece martyrum: amarior post in confictu hereticorum: amarissima nunc in moribus domesticorum. Non fugare, non fugere eos potest, ita inualuerunt, et multiplicati sunt super numerum: intefina et insanabilis est plaga Ecclesie, et ideo in pace amaritudo eius amarissima. Symbola tamen Ecclesie cum Dei verbo, nihilominus etiam per injustos illos possessores cōtinuata sunt, nec fuit ulla cetas expers evidentis alicuius testimoniū eorum, qui sub hac corruptione gemuerunt: de quo, ne sim prolixior, uide Catalogum testimoniū ueritatis. Quia autem tenebræ istae à Romanensibus maximè offundebantur, populo Dei verbum Dei, plenam illam fidei explicationem, ē manibus excutientibus; ipsis verò magna ex parte vel planè oscitantibus, vel acumine cum Philosophis contendentibus: punivit quoq; in illis Deus ingratitudinem illam cæcitate illa horribili, de qua Apostolus ex propheta Rom. 11. Dedit illis Spiritum saporis: oculos ut non videant, & aures ut non audiant. Ita veteri derelicto alveo, cuius ostium oppilatum erat traditionibus humanis; fluxus ille volēte Deo novum sibi in nostris Ecclesiis aperuit: cuius eandem naturā à primo fonte probamus; atq; adeò secessionem ab Ecclesia non fecimus, ut essentiale eius flumen in nostro alveo continuetur.

Quid? quidq; ejus auctoritas à nostris stat partibus, cui obedientiam secundum Deum debemus, videlicet Imperatoris, in d. l. 9. De piis verò Principibus & Magistratibus, quibus etiam Deus suum nomē non invidit, non de superstitionis monachis, qui in impura cupiditate incedunt, & dominatum despiciunt, audaces & sibi placentes, nec horrent dignitates convitis incessere, diserte dictum est, eos nutritios Ecclesiæ futuros: &, Omnis anima porestatibus supereminenteribus subiecta esto. *Agas autem fortè mecum ex d. l. de nos
frarū Ecclesiarū subiectione, et primatu Ecclesie Romana, quæ
caput dicatur omnium Ecclesiarum. Age autem ordinis cau-*
sa non

sa non repugnabimus, si hoc quoque nos à te stipulati fuerimus, te veros Episcopos pro fratribus & coëpiscopis agnitorum, exemplo Iohannis in responsione sua: imprimis vero, te primam eiusdem tit. legem observaturum, in qua Imp. cunctos populos sui imperij in tali uult religione uersari, quam Diuum Petrum Apostolum tradidisse Romanis, Religio usq; adhuc ab ipso insinuata declarat. Et ne eludas vocabulo traditionis, audi Iren. l. 3. c. 3. Ex ipsa Scriptura, qui uolunt, discere possunt, et Apostolicam Ecclesiæ traditionem intelligere, cum sit epistola uectusior his qui nunc falso docent. Habes, Ecclesiam Catholicam per intermedias omnes post Apostolos ætates ad nos usq; continuo eiusdem fidei filo ductam.

Dices fortè, *te nondum videre tales*. Age, mi homo, precare Deum, ut oculos tibi aperiat. Nam quid ego demonstrarem ei, qui oculos inclusos suis gerit loculis?

Sed instas: *Atqui una est Ecclesia, secum semper consensiens*. Talis autem non fuit tempore Augustini, Hieronymi, Irenei, & similium. Ita, si illa Catholica, vestra non erit Catholica: quod si vestra Catholica, ille non erunt Catholice, ac proinde post Apostolos non fuerit vera Ecclesia, & Christus sua Sponsa orbatus. Plura congeris, videamus singula.

Ecclesia qua fuit tempore Augustini, Hieronymi, Irenei & aliorum, fuit Catholica: *Vestra Ecclesia non est talis: Ergo non est Catholica*. Primùm, ex puris particularibus nihil sequitur. deinde, non patior me deduci ad Luppiæ vel Mœni caput, cum ad Rheni rectâ sit conscendentum. nec attendendum, quid aliquis ante nos fecerit, uel faciendum putauerit: sed quid Christus, qui ante omnes est, prior fecerit ipse, & alijs faciendum tradiderit, ut monet Cyprianus. Atq; utinam ad earum doctrinâ tam propè nunc accederet Ecclesia Romana, quā n̄ eos omnium istarum non sibi modò ad imitandū proponit, sed nos etiam adigere satagit. Tertiò distinguendum iterum inter fidem & dogmata, quae variarunt & variant etiam inter eos, quorum una eademq; fides, quod est illud esse entiale filum, in quo, in hac continuatione, consensus & dissensus spectanda. quod idem

idem responsum volo, cùm nobis tanto clamore nostras controverbias opponis, quæ propter paucorum pertinaciam & fastum ad compositionem Christianam perduci nō possunt: & non tantum vobis gaudium, quantū tristitiae nobis & doloris adferunt. Speciosum (inquit Hilarius) est nomen Pacis, & pulchra est opinio unitatis. Sed quis ambigat, eam solā Ecclesie atq; Evangeliorum unicam pacem esse, quæ Christi est: quam ad Apostolos post passionis sue gloriam est locutus: quam ad æterni mandati sui pignus commendauit abiturus. Hanc nos, fratres dilectissimi, & amissam querere, et turbatam componere, & repertam tenere curabimus. Sed huius ipsius temporis peccata non meruerunt, nec imminetis Antichristi præuij ministriq; sunt pasti, qui pace sua, id est, impietatis sue unitate se iactant, agentes se non ut Episcopos, sed Antichristi sacerdotes, &c.

Quod ad Sponsam Christi, nunquā ea viduus fuit Sponsor. Sed hic de finibus iterū regundis agam. Non agimus iam hic de Regina illa adstante ad dextram Regis sui, sed de eius Reginæ virginibus, id est, de visibilibus Ecclesiis Catholicis, id est, sextæ ætatis; quæ nonnunquam ad mundi delicias magis, quam ad Reginæ Iuæ nutum, oculos convertunt: videlicet, cùm auribus prurientes ipsi sibi pro suis cupiditatibus coaceruant doctores: & à ueritate quidem aures auertunt, ad fabulas uero conuertuntur, ut ait Apostolus 2. Tim. 4. Causas queris? Verbum Iehouæ spernunt, eccliuī rei sapientia inesset eis, exclamat Ierem. cap. 8. Hieron. in 4. cap. Lam. Per inertiam Doctorum, queritur, tenebris ignorantie errasse in plateis turmas plebiū: qui dum se ad illecebras tradunt uoluptatum, rectum callum non tenent diuinorum præceptorum. Chrysost. in Matt. 26. cap. hom. 87. Modò autem in procuratores, dispensatores, caupones redacti sunt Episcopi: immo uero istos etiam cure & sollicitudines secularium rerum superauerunt: cumq; oporteat ipsos animarum habere curam nostrarum, hoc pretermisso, illud sollicitè curant, quæ publicanis, quæstoribus atq; uillicis curanda sunt, de his quotidie cogitant & perugulant, &c.

Sed retexamus jam clamores istos vestros, & ad vestram Ecclesiam accommodemus. Ecclesia Catholica est cōtinuata uno filo ab Apostolis ad hæc tépora: vestra multiplice mutatione interrupta, de qua nonnulla superius dixi: & videt

C quivis,

Quivis, qui Annales vestros videt, nec eosdem successisse, nec
hunc eandem, nec formam eandem continuatam. Ecclesia
est una. At vestra in quo sectas divisa? Iacobitarum, Domi-
nicanorum, Fraciscanorum, & tot, quot à vobis in numerū re-
lati intercessorum: quem unum tantum novit vera Ecclesia,
et asserit Paulus apud Corinthios, eodem modo laborantes?
Et audite Hieron. advers. Lucifer. Breuem tibi apertamq; animū
mei sententiam proferam: in illa Ecclesia esse permanendum, quæ ab Apo-
stolis fundata usq; ad hanc diem durat. Sicubi audieris eos qui dicuntur Chri-
sti, non à Domino Iesu Christo, sed à quoquam alio nuncupari: utpote Mar-
cionitas, Valentimianos, Montenses sive Campates: scito non Ecclesia Chri-
sti, sed Antichristi esse synagogam. Ecclesia secum consentit sem-
per, à seipso dissentit nunquam. Bone Deus, quæ apud vos
pugnæ, etiam de lana caprina? quæ æmulationes? quæ con-
tentiones? Exemplis opus non est: nos tis id optimè vos
Iesuitæ.

Verum & successionis vestræ continuationem videa-
mus, clare in Apoc. c. 12. &c. propositam. Nostis Draconem illum-
rufum, habentem capita septem, sistentem se in conspectu mulieris illius pa-
ritur, quæ est Ecclesia electorum, ut devoraret, quicquid pepe-
risset, peperit autem filium recturum omnes gentes virga fer-
rea, qui est Christus. Draco iratus ausis se excidisse, persecutus
est mulierem, quæ acceptis aliis fugit in desertum, in locum paratum à Dno.
Quis ille Draco? nonne crudeliss. illi statim post natum Chri-
stum persecutores Ethnici? habes primam periodum. Succur-
rit terra mulieri, quæ jam ad se perduxerat ipsos suos persecu-
tores, id est, pios principes nutritios erat nastra. Hic verò in-
flammatus Draco, alia eam via aggrediendam putans, dedit
omnem suam potestatem bestiæ à mari ascendentî, quæ habebat itidem ca-
pita septem, quam secuta est uniuersa terra, & datum est ei bellum gerere
cum Sanctis, & eos uincere. Quæ est illa bestia? nonne papa Ro-
manus, filius ille perditionis, sece opponens et effrenens aduersus quicquid
dicitur Deus, aut numen: adeò ut in templo Dei tanquam Deus sedeat, pre-
seferens se esse Deum, ut cum describit Apostolus 2. Thess. 2. Hic
cum populum Dei in servitutē redigisset, fecit, & facit etiam-
num hodie, quod Philistæi Israelitis, ne quæ inter eos arma
fabrica-

fabricarentur, etiam utensilia & instrumenta apud se quare-
re imperantes: ita ille, populis verbo Dei orbatis, ex suis tra-
ditionibus, quærere à monachis suis animæ arma imperat,
ferrum & flamas contrayenientibus intentans. Hic est pa-
tientia & fides Sanctorum. Plagam autem acceperat bestia illa,
iam minus nocens, non meliori voluntate, sed supina suo-
rum oscitantia. Adscendit itaque è terra bestia, habens cornua duo si-
milia agni: sed loquebatur ut Draco. Ea uero potestatem prioris bestie o-
mnem exercet in conspectu eius, &c. dicens incolis terre, ut faciant ima-
ginem bestie, que gladio uulnerata fuit, sed reuixit. datumq; est ei, ut ani-
maret imaginem bestie, & faciat, ut quicunque non adorarint imaginem
bestie, occidantur. Quæ est illa? nonne Iesuitæ? qui pro colla-
benti papatu pugnant tanquam

— *Danaïs pro navibus Ajax.*

Sed quid? Stat tamen agnus super monte Sion cum milibus suis, &
cantabimus canticū nouum ante thronum Dei seruatoris nostri. Apoc. 14.

Maneat igitur firmum hoc, præterquam quod Electo-
rum Ecclesia æterna solido Dei fundamento stat immota;
semper fuisse continuum veræ fidei fluxum in visibili Eccle-
sia Catholica, ab Apostolis usque in haec nostra tempora: qui
fluxus, postquam visum est Deo nostrorum cordium oppo-
sitos aggeres pertrumpere, alveum sibi in iis novum aperuit,
frustra frementibus Diabolo, & omnibus squammis ejus,
nihil præter alveum veterem possidentibus.

Quoniam autem orationis meæ fundamentum desum-
psi ex Cypriano, in eodem concludam. In compendio est apud
religiosas mentes & simplices, & errorem deponere, & innenire atque e-
ruere ueritatem. Nam si ad diuinæ traditionis caput reuertamur, cessat er-
ror humanus: & Sacramentorum cœlestium ratione perfecta, quicquid
sub caligine ac nube tenebrarum obscurum latebat, luce ueritatis aperitur.
Si canalis aquæ, qui copiose prius & largiter profluebat, subito deficiat,
nonne ad fontem pergitur, ut illuc defectiois ratio noscatur, utrumne, a-
rescentibus uenis, in capite siccauerit, an uero integræ inde & plena pro-
currans in medio itinere defiterit? Quod & nunc facere oportet Dei sa-
cerdotes, præcepta diuina seruantes, ut in aliquo si mutauerit & uacillaue-

C 2 rit ueri.

est ueritas, ad originem Dominicam, & Euangelicam, & Apostolicam tradi-
tionem reuertamur, et inde surgat actus nostri ratio, unde &
ordo & origo surrexit.

Non nobis, Domine, non nobis;
sed nomini tuo da
gloriam.

Mon.

D. IOHAN. BRANDMYLLERI
S. TH. D. ET ORD. THEOL.
DECANI.

Quisquis habet, donis cumulabitur usq.: & egebit,
Quisquis eget: dantur munera a divinis.
Sic homines, sic ipse Deus sua dividit: ille
Terrena, hic tribuens cœlica terrigenis.
Respicunt illi elatos plerumq.: Modestos
Hic cumulat: parvus gratia dia favet.

PAVLI MELISSI FRANC
COMITIS PAL. ET EQVITIS,
CIVIS ROM.

O D E

AD IOHAN. ESTYCHIVM.

AESTIV plus nimio maceror, EST CHI,
Inflammante alacrem sidere Vértagum,
Succensique protervas
Exacuente faces Leonis.
Languent cuncta siti, siccaque premodum
Tellus decipitur longius imbrium.
Fontes scilicet ipsi
Ut scatibras minui, sibiique
Lymphas deficere flumina sentiunt:
Sic vena laticem, si qua mihi super
Vati, Solis ab igni
Immodico queror arefactum.
Non fusum aut liquidum, sed neque profluens;
Exile, aridulum, stillicidi in modum,
Concissumque sonamus
Iam Melos, uberiora cantus
Linquentes alijs, Mercurius quibus
Aut secunda dedit Gratia, frue vox
Pithus, esse disertis.
Quo numero Batavum recense
DVSAM, Pegasidum praesidum ac decus,
GENTILE Mque boni carminis auspicem:
Quos primum Anglia nobis
Iunxit amicitia fideli,
Sinceroque animo, seria seu joca
Miscere ingenuos. LIPSIUS antuis

*Facundissimus auctor
Defuerit reliquique votis?
Omnes ut taceant, eloquij integrum
G R Y N A E V M satis est auspicio bono
Condigna tibi flavos
Laureola redimere crines,
Cum quod digna Deo præcipue canas,
Tum quod sacra homines edoceas, piè
Fando. Fallor, an una
Cinxerit aqua corolla fratrem?
A M E R B A C H I A jam dextera, ut & manus
Prompta est H I P P O L Y T I , legibus utraque
Instructissima sanctis.
Sive igitur simul aut diremptim
Germanis decorat gloria verticem,
Laudem utrique suam gratulor. O pares
His plures in honore
Consimili Basilea cernat!*

Hai delbergæ, Anno

1589.

HENRICI KREFTINGI BREM.
I.C. CL. PAND. PROF. IN CE-
leberr. Haidelb. Acad. & Cons. Palat.
Epigramma.

NATA Deo Pietas spectans Podalirij honores,
Crebraq; Iustitia premia distribui:
Quidni, dixit, agunt, quod nos imitemur? an ornem
Et studia, & libros laurea nulla fastos?

Dixit,

Dixit, & è cætu dignum conquirere caput,
Cuius frontii hederam pagina sacra daret.
Proditur Esychius, patriæ spes magna: Gynaeo
Res Divæ iussu conficienda datur.
Gryneum Esychius coluit, ductore Molano:
Et merita Esychio ferta, Grynee, dabis:
Dum leta ostendit pietas, quid ad omnia possit,
Quamq; suo nullum tempus honore vacet.
Crescant, Esychij redimunt que tempora, vita
In non mortalis secula futura, rose.

EPIGR.

AD CL. THEOL.
IOH. IAC. GRYNAEVM.

DEVM largo Oceano studioram fluctuo, letus
Multarum mores hominum cognoscere & urbes:
Fortè tuum tetigit littus mea navis: at illam
Tu sis̄tis, nodoq; sacro, triplici q; GRYNAEE,
Fune ligas. quid agam? rides, & carmina poscis:
Ast ego ad hos nondum portus, & vincula suerū.

I. ESYCH.
